

DE NOVA VI

JAN DORRESTEIJN WINT

Op 4 en 5 november kwamen weer honderden mensen bij wie de smalfilmerij een grote plaats inneemt bijeen in het Cultureel Centrum 'Orpheus' te Apeldoorn om er het jaarlijkse NOVA-festival te vieren. Het werd een festival waarbij meer dan ooit de nadruk op 'film' lag. Want hoewel velen — vooral onder de oudere amateurfilmers — met een zekere weemoed terugdenken aan de tijd dat de NOVA nog een gezellig onderonsje was, toen de jaarlijkse bijeenkomsten nog 'congressen' heetten, waarbij driekwart van de tijd aangenaam verdaan werd met praten, borrelen, eten, excursies, rallies en cabaret, en men in het resterende kwart op de zondagmiddag óók nog een paar films zag, nú waren de hele zaterdag en de hele zondag goeddeels gevuld met filmprojectie, wedstrijdprojectie wel te verstaan.

Zaterdagmorgen zeven jeugdfilms en twee films uit de landelijke sportfilmwedstrijd, zaterdagmiddag, zondagmorgen en zondagmiddag dertig films uit de Nationale Wedstrijd. Men had nauwelijks tijd om de uitgebreide expositie van smalfilm- en geluidsapparatuur van diverse importfirma's te bekijken, al zag het daar gedurende de pauzes ook zwart van de mensen.

De zaterdagavond was gewijd aan het traditionele feestdiner met het daarop volgende feest tot diep in de nacht. Een feest dat er dit jaar aanvankelijk uitzag als een boerenbruiloft, zonder ook maar iets dat 'hip' genoemd kon worden, maar dat tegen de kleine uurtjes toch nog het aanzien kreeg van een feest zoals er nog nooit een is geweest. Maar dat was meer te danken aan de hartverwarmende invloed van alcohol dan aan de wel goede maar weinig inspirerende muziek van Boeren- en Tiroler Kapellen, kleurloze dansorkestjes en Weense duo's, al of niet doorschoten met serpentes en dorpse kermisattracties. Dat hoeft van velen niet meer in 1967, zelfs niet in Apeldoorn. Niet dat er nu direct Marijuana na het diner uitgereikt hoeft te worden, maar een pietsie hipper mag het volgend jaar echt wel hoor NOVA! Misschien leent ook een of andere gelegenheid in onze onvolprezen hoofdstad des lands zich voor een filmfeest beter dan het koel-culturele Apeldoornse 'Orpheus'.

Projectiebewondering

Voor de projectie van de beste films

ERDE WEER FEEST IN APELDOORN

VOOR TWEDE ACHTEREENVOLGENDE MAAL NATIONALE WISSELPRIJS

De heer L. Egas - oud-staatssecretaris -, die de voornaamste prijzen uitreikte, zei in zijn toespraak geen enkele moeite te hebben Dorrestejn's ‚Bestond er ooit een ander lied' kunst te noemen. Nu is ‚kunst' tegenwoordig een nogal omstreden begrip, maar desondanks had de heer Egas met deze woorden toch wel de essentie van het huidige werk van Jan Dorrestejn getroffen.

Er werd nóg een zeer belangrijke prijs voor de tweede achtereenvolgende maal aan eenzelfde filmer uitgereikt: de heer I. Maigret ontving wederom de ‚Emile Brumsteede Wisselprijs voor de meest progressieve film', ditmaal voor zijn prachtige werkstuk ‚Wording'.

uit de Nationale Wedstrijd is de grote schouwburgzaal van ‚Orpheus' wél bijzonder geschikt, al groeit de NOVA vanwege de grote toeloop ook hier al bijna uit: nog even en men moet wel naar het Amsterdamse Congressentrum! Zowel zaterdag als zondag waren vrijwel alle plaatsen in de schouwburg bezet met belangstellenden. Die ook wel iets te zien kregen. Het welbekende projectieteam van de NOVA, bestaande uit de heren Berg, Ebeling, Hintzbergen, Teeuw en Vecht, verzorgde onder leiding van de heer Van Burkom een vrijwel foutloos verlopende projectieshow, waarbij zowel de 8 mm als de 16 mm films vertoond werden op een groot scherm en het geluid uit de luidsprekers beter dan ooit klonk. Men kon merken dat dit tot in de puntjes voorbereid was. Onze bewondering wordt nog groter bij het bedenken dat er nu zoveel méér films dan vroeger vertoond moesten worden.

Als iemand nog wat aan te merken zou hebben op de kwaliteit van de 8 mm projectie dan moet tegengeworpen worden dat 8 mm in zo'n grote zaal eigenlijk helemaal niet geprojecteerd kán worden. Zelfs de 16 mm film is nooit voor dergelijke zaalprojectie bedoeld geweest. Niet voor niets werden de prestaties van het NOVA-projectieteam in het voortreffelijk uitgevoerde ‚draaiboek' van dit festival onder de kop ‚kerelswerk' naar voren gebracht en werd in dit stukje terecht ook hulde gebracht aan NOVA-erelid Joop Pieëte die reeds in 1960 in Leiden met een door hemzelf ontworpen ‚lichtkanon' op 3 x 4 meter de 8 mm projectie verzorgde, wat hij daarna nog verschillende jaren herhaalde.

Dertig films

Dertig films na langdurige voorjuringering in de wedstrijd, dat hebben we nog nooit beleefd. En ze waren allemaal het aanzien ten volle waard. Dat duidt toch wel op aanwijsbare stijging van wat men noemt het ‚niveau'. Bovendien waren er enkele films waaruit bleek dat de makers gepoogd hadden aansluiting te zoeken bij- en gewerkt hadden vanuit datgene wat er gaande is in de wereld van de professionele film. De amateurfilm staat over het algemeen nog steeds als een apart verschijnsel ver verwijderd van de artistieke beroepsfilm; niet wat betreft techniek — die wordt bij de amateurs steeds perfecter, stelt zelfs vele beroepsfilms in de schaduw — maar wat betreft mentaliteit. Sommige mensen verwijten dit de amateurfilm, maar het is de vraag of dit juist is en het is helemaal de vraag of het, als het anders zou zijn, beter zou wezen. Waarschijnlijk zou de heel aparte charme die nu van goed gemaakte amateurfilms afstraalt dan verloren gaan. En laten we de huidige ‚artistieke' beroepsfilm — de weinige echt grote filmmakers niet te na gesproken — vooral niet te hoog prijzen: het nietszeggende en helaas ook nog bijster somber gestemde bed in, bed uit gedoe van een menigte tweederangs cineasten bezorgt de meeste kijkers alleen nog maar een gegeneerd gevoel, mede daarom zijn de bioscopen leeggelopen. Er is echter een richting waar het professionalisme véér vooruit loopt: de documentaire. Hier zouden óók amateurfilmers een rol van betekenis kunnen spelen maar ze doen het vrijwel niet. Documentaires van amateurs zijn nog steeds de slaapverwekkende ‚van-tot' knutselwerkjes die ze altijd geweest zijn. Op een enkele uitzondering na, zoals in deze wedstrijd de frisse, intelligente en levendige film ‚Prentenkabinet' van de Zwollenaar H. R. Kamphuis. Er stond nóg een heel goede film als ‚documentaire' aangekondigd, ‚Prothese' van Henk Otto, maar dit betreft toch eigenlijk meer een genrestuk, zoals de meeste films van Otto. Joris Ivens bijv. maakt documentaires welke die aanduiding recht verdienen en die film ‚Prentenkabinet' van Kamphuis komt in zeker opzicht vanuit een dergelijke visie en aanpak, om dit pleidooi voor de ‚echte' documentaire te illustreren en af te sluiten. Als een amateurfilmer serieus iets in film wil bereiken dan

De jaarlijkse 'Parade der Prijswinnaars' op het Orpheus-podium.

kan hij het hierin goed zoeken. Hij kan het ook zoeken in wat genoemd wordt het 'experiment', zoals de Utrechter Maigret dat zo consequent en zo fijn doet en zoals de Amsterdammers Hofman en Gransbergen hier ook met ere genoemd mogen worden. Maar of hij het moet zoeken in gewone 'speelfilm' is de vraag. Zeker, er waren heel verdienstelijke speelfilms in deze wedstrijd, maar dat waren de besten uit een heel grote totaalinzending, in deze categorie moest zoals gewoonlijk bij de voorselectie het meest afvallen. Amateurs schieten nu eenmaal in mogelijkheden vaak tekort en het eerste genre dat daaronder te lijden heeft is zonder enige twijfel de speelfilm. Alleen wie zegt: ik wil plezier bij het filmen en succes kan me niet schelen, die zoeken een paar gezellige medefilmers en make een speelfilm, want het plezier bij het maken is in elk geval gegarandeerd. Maar

De andere eerste prijswinnaar met zijn hoofdrolspeelster: de heer J. G. Ferwerda uit Zutphen met Marjan Langhout uit Lochem, mochten een ovatie van het publiek in ontvangst nemen voor hun film 'Tegen de regels'.

'werken voor de eeuwigheid' kan men op speelfilmgebied van de amateur ten enenmale niet meer verwachten en ook niet verlangen. Al zou hij de geest hebben dan heeft hij nog de centen niet om het zo goed en mooi te maken als nu eenmaal verlangd wordt, omdat er al zoveel goeds in gemaakt is.

Jury-oordeel

De complete lijst met bekroningen vindt men elders in dit nummer. De beoordeling door de jury geschiedde dit jaar op precies dezelfde wijze als vorig jaar in 'Orpheus': direct na de vertoning maakten de heren en der in de zaal zittende juryleden hun eindcijfer op, gaven dit op een papiertje door aan een meisje, dat het briefje op haar beurt doorgaf aan de mensen bij de overhead-projector, waar het opgeschreven en geprojecteerd werd achter de naam van de betreffende juryleden en ieder er kennis van kon nemen. Geen enkel filmbeoordelingssysteem is goed. Dit directe systeem ook niet omdat het te snel moet gebeuren. Maar het is in elk geval wél een spectaculair systeem, dat direct een grote spanning en levendigheid in de zaal teweeg brengt en dat is een groot voordeel. Er is alle openheid en voor achterklap is geen plaats meer, al zal nu het voorjureringssysteem wel het kind van de rekening worden, want als Nederlanders niets meer hebben om op te kankeren dan zijn het geen Nederlanders meer. Omdat géén filmbeoordelingssysteem goed is moest men zich aanwennen — prijswinnaars, niet-prijswinnaars en toeschouwers — het jureren maar op één manier te zien: de sportieve. En die is: wie deel mag nemen aan de slotprojectie van de Nationale Wedstrijd kan trots op zichzelf wezen, want hij of zij heeft beslist een goede film gemaakt; komt er tevens nog een prijs uit dan is er daarbij nog een goede greep uit de grabbelton gemaakt ook. Maar neem prijzen nou nooit te serieus want ze hebben niets met film te maken. Het zijn alleen maar spanningsverhogende elementen. En daarom is het huidige NOVA-jurysysteem wel leuk.

De jury bestond dit jaar uit de navolgende heren (kunnen er nu nooit eens een of meer dames bij? Het is nu net of vrouwen helemaal geen oordeel kunnen vellen!): S. Bosch (31), reclamevak-

man; H. Bals (30), filmdeskundige; dr. G. Koepke (39), chemicus, voorzitter filmclub Leverkusen; J. W. Wildschut (48), zenuwarts; J. de Wandeleer (65), chirurg, secretaris-generaal van de UNICA; H. J. Smallenbroek (57), amateurfilmveteraan; J. van Weezenberg (42), cineast en filmdocent.

De films

De volgende dertig films werden na diverse voorselecties uitverkoren als de beste van de Nationale Wedstrijd 1967 en dientengevolge geprojecteerd en in het openbaar gejureerd op het NOVA-festival.

FRITES, documentaire van A. M. Klaassen en P. Bouman (Venlose Smalfilmclub, Venlo). 16 mm / kleur / 9 minuten. Korte inhoud: Film over het fabriceren van voorgebakken frites, vanaf de aangevoerde aardappel tot het moment van verzending.

OH JOHN, speelfilm van H. Jansen (De Eemsmond, Delfzijl). 8 mm / kleur / 4½ minuut. Korte inhoud: Persiflage op het flegmatisme van de Engelsman.

WATER, speelfilm van R. A. Birner (Shell Smalfilmclub, Den Haag). 8 mm / zwart-wit / 4 minuten / stom. Korte inhoud: De vijandigheid van de woestijn t.o.v. de mens.

NA TWAALVEN, animationfilm van R. Bongers (H.S.L., Den Haag). 8 mm / kleur / 4 minuten. Korte inhoud: Een animatie van kinderspeelgoed dat, wanneer de kinderen naar bed zijn, tot leven komt.

MENSEN, genrefilm van H. N. van Elewijck (L.A.S., Maastricht). 8 mm / zwart-wit / 5¼ minuut. Korte inhoud: Het indirecte verslag van een voetbalwedstrijd, afgespiegeld in het gezicht van het publiek.

BESTOND ER OOIT EEN ANDER LIED, speelfilm van J. Dorresteyn (De Vlinder, Alkmaar). 16 mm / kleur / 12 minuten. Korte inhoud: Een uitbeelding van een romance tussen twee jonge mensen.

DE SADIST, speelfilm van F. Vonk (De Eemsmond, Delfzijl). 16 mm / kleur / 15 minuten. Korte inhoud: De film laat de kwellingen zien, die een patiënt bij een tandarts ondergaat en meent te moeten ondergaan.

ZONDAGJES MENSEN, genrefilm van C. Pauls (IJmond Dubbel Acht, Beverwijk). 8 mm / kleur / 17 minuten. Korte inhoud: Een humoristisch verslag over het strandvertier op een mooie zomerdag en vooral over de mensen die het beoefenen.

BEZOEK AAN DE VERRERIE DE BIOT, documentaire van P. Prinsen

Gedurende de pauzes werden de stands van de importfirma's van film- en geluidsapparatuur druk bezocht.

Voorzitter Vet kon aan secretaris Dekker een derde prijs uitreiken voor de film '68 uur', welke hij samen met Henk Otto - eveneens op de foto - vervaardigde.

(E.R.S.A., Roosendaal). 8 mm / kleur / 4½ minuut. Korte inhoud: Een film over het vervaardigen van glazen kunstvoorwerpen in de gelijknamige beroemde plaats.

AUTO-SUGGESTIE, speelfilm van Th. Jansen (L.A.S., Maastricht). 16 mm / zwart-wit / 5 minuten. Korte inhoud: Uitbeelding van de moeilijkheid van het laten functioneren van het contact tussen ouders en kinderen in deze moderne tijd.

HET KOFFERTJE, speelfilm van mej. L. van der Bijl (Amstelland, Amstelveen). 8 mm / kleur / 7 minuten. Korte inhoud: De film laat zien hoe een koffertje tot liefde en een huwelijk kan leiden.

WORDING, genrefilm van I. Maigret (U.S.A., Utrecht). 16 mm / kleur / 7 minuten. Korte inhoud: Een film geïnspireerd op gedeelten van gedichten van Gerrit Achterberg.

DE DODEN LEVEN, speelfilm van A. Vroklage (R.S.L., Rotterdam). 16 mm / zwart-wit / 7½ minuut. Korte inhoud: Realiteit of schijn. Bij deze film kan iedere toeschouwer tot een eigen conclusie komen.

AHOY, gespeelde documentaire van M. en T. Gransbergen (De Viewer, Amsterdam). 8 mm / kleur / 6 minuten. Korte inhoud: deze film is een combinatie van een documentaire en speelfilm. Een jongen sluipt aan boord van een in de haven gemeerd schip en fantaseert dat hij het de haven uit laat varen.

PROLOOG VAN EEN MAN ALLEEN, genrefilm van T. Gransbergen en L. Hofman (De Viewer, Amsterdam). 8 mm / zwart-wit / 10 minuten. Korte inhoud: In deze film is de gedachtenwereld van een eenzame man uitgebeeld.

REFLEXIONS, genrefilm van L. Hofman (De Viewer, Amsterdam). 8 mm / kleur / 10 minuten. Korte inhoud: De herinneringen van een schilder worden in deze film door de camera tot leven gebracht.

MIJN HOBBY, speelfilm van J. P. van Eerden en A. Verschoor (Smalfilmclub Velsen, IJmuiden). 8 mm / kleur / 8 minuten. Korte inhoud: Een film over een verwoed amateurfotograaf, die tegen de zin van zijn vrouw, op een advertentie schrijft waarin zich een fotomodel aanbiedt.

HIJ EN ZIJ, animationfilm van P. H. Schäfer en J. J. Nieuwenhuizen (R.S.L., Rotterdam). 8 mm / kleur / 4 minuten. Korte inhoud: Een combinatie van animatie en bewegende foto's.

RECLAME, genrefilm van J. de L'Ecluse (L.S.L., Leiden). 8 mm / kleur / 2½ minuut. Korte inhoud: Een animationfilm d.m.v. krantenknipsels, waarin bepaalde tegenstellingen worden uitgebeeld.

CANDID CAMERA, speelfilm van J. Tromp (De Eemmond, Delfzijl). 8 mm / zwart-wit / 9 minuten. Korte inhoud: Perikelen rondom de aanschaf van een filmcamera.

DUS TOCH, speelfilm van J. Tromp (Aalsmeerse Smalfilm Club, Aalsmeer). 8 mm / kleur / 5 minuten. Korte inhoud: Het verhaal van een architect die z'n ideeën de vrije loop laat.

BIG PIG BILS, genrefilm van G. G. Thissen (L.A.S., Maastricht). 8 mm / kleur / 2¼ minuut. Korte inhoud: Een ritmisch gemonteerde film, waarin varkens een hoofdrol spelen.

PROTHESE, documentaire van H. Otto (U.S.A., Utrecht). 8 mm / kleur / 10 minuten. Korte inhoud: Documentaire over het vervaardigen van een voor-

werp dat sommigen van ons helaas in de mond moeten hebben.

TIN, documentaire van A. H. Donze (U.S.A., Utrecht). 16 mm / kleur / 15 minuten. Korte inhoud: Een film over het vervaardigen van tinnen kannen.

PRENTENKABINET, documentaire van H. R. Kamphuis (Zwolve Smalfilmclub, Zwolle). 16 mm / zwart-wit / 20 minuten. Korte inhoud: Historische film over het heden en verleden van Zwolle.

DE JEEP, animationfilm van W. B. Jansen (R.S.L., Rotterdam). 8 mm / kleur / 1 minuut. Korte inhoud: Animationfilm over het verkeersprobleem.

5000000 M³, genrefilm van C. M. Sluifers (R.S.L., Rotterdam). 8 mm / zwart-wit / 10 min. Korte inhoud: Geromantiseerd verhaal rondom een dragline.

EINDELIJK, speelfilm van P. T. Moolenaar (De Groninger Smalfilmers, Groningen). 8 mm / zwart-wit / 7 minuten. Korte inhoud: Een film rondom huisvuilproblemen.

TEGEN DE REGELS, speelfilm van J. G. Ferwerda (Reflex, Zutphen). 8 mm / zwart-wit / 29 minuten. Korte inhoud: Een film waarin wordt verteld dat de leerlingen van een Lyceum het niet met de daar geldende gedragsregels eens zijn.

68 UUR, documentaire van J. Dekker (U.S.A., Utrecht). 16 mm / zwart-wit / 15 minuten. Korte inhoud: De voorbereiding d.m.v. planning en het uitvoeren in 68 uur van het vernieuwen van een wisselcomplex op een brug in Amsterdam.

Twee topfilms

Echte topsuccessen waren de films 'Tegen de regels' van J. G. Ferwerda uit Zutphen en 'Bestond er ooit een ander

lied' van J. Dorresteyn uit Alkmaar. 'Tegen de regels' is een — voor een amateur — unieke regieprestatie. Een 8 mm film van maar liefst 29 minuten lang en van eerste tot laatste seconde lipsynchroon. Massaregie ook: alle leerlingen en leerkrachten van een lyceum hebben meegedaan en desondanks is de zaak niet in het honderd gelopen, wat men bij een dergelijke opzet eigenlijk van tevoren toch wel zou kunnen verwachten. De film is ook heel boeiend en actueel van inhoud, hoe absurd die inhoud ook moge schijnen. De leerlingenraad is het niet eens met de geldende gedragsregels van de school. 'Volle vrijheid' is het parool en de presidente van de raad weet die vrijheid ook te bereiken: zij neemt de zetel van de rector in omdat de rector niet anders kan dan instemmen met wat zij hem zegt over de ware democratie. Zodra zij de leiding heeft genomen worden alle gedragsregels waaraan de leerlingen zich te houden hadden losgelaten, wat natuurlijk door die leerlingen met enorme instemming begroet wordt. Maar in de kortst mogelijke tijd ontstaat een enorme janboel, wat in de film prachtig uitgebeeld is. Dat kan zo niet langer, dus de presidente gaat toch maar eisen stellen, wat heel gauw onttaardt in je reinste dictatuur. De sfeer op de nu volledig geuniformeerde school krijgt alle kenmerken van de sfeer in een politiestaat. Zelfs Marjan, de presidente, krijgt het er benauwd van, helemaal als de eindexamens naderen: ze weet niets beters te doen dan de rector te overreden alsjeblijft maar weer terug te komen en alles te vergeven en te vergeeten. Onder gejuich (ook van het publiek in 'Orpheus'!) wordt de rector weer binnengehaald: de oude toestand is herboren en ieder voelt zich gelukkig en opgelucht. Gebleken is dat de echte democratie het toch niet zonder bepaalde normen, regels en wetten stellen kan.

Dit verhaal boeit zozeer dat de vormgeving een ondergeschikte rol schijnt te spelen. In werkelijkheid is dit echter niet zo: de film zit weldoordacht en hechtdoortimmerd in elkaar, zowel in beeld, muziek als dialoog. De heer Ferwerda heeft met deze film een — voor een amateur — grootse prestatie geleverd en bovendien heeft hij bewezen dat verschillende dingen omtrent de mogelijkheden van de amateurfilmer altijd ten onrechte in twijfel getrokken zijn. Als de film op 16 mm zou zijn opgenomen was het helemaal mooi geweest. De briljante vormgeving van Jan Dorresteyn's 'Bestond er ooit een ander lied' overrompelde het publiek in de zaal: zoiets had men van een amateur nog nooit gezien — en eigenlijk is dat ook niet eens ver van de waarheid. Het Duitse jurylid Koepke — die toch wel wat gewend moet wezen — gaf het hoogst mogelijke waarderingscijfer, een 10, en als gemiddeld eindcijfer kwam er een dikke 9 uit de bus, waarmee Dorresteyn nog een vol punt voor lag op de andere eerste prijswinnaar Ferwerda. Als er

De drukte in de ruimten van 'Orpheus' gedurende het festival.

De voorzitter van de Vereniging Apeldoornse Amateur Cineasten, de heer J. Franx, die met zijn VAAC-clubleden een niet gering gedeelte van de organisatie van het congres verzorgde, ook al voor de tweede achtereenvolgende keer!

ooit een komeet uit de Nederlandse amateurwereld omhooggestegen is, dan is dat Jan Dorresteyn wel, gewoon een natuurtaalent. Maar in deze film overtroeft de vormgeving toch de inhoud, want bij aandachtige en herhaalde beschouwing roept die inhoud toch wel enkele vragen op, vooral van psychologische aard. Doch het is hier niet de plaats, en bovendien schiet de ruimte te kort, om daar dieper op in te gaan. Bij het roulement langs de clubs kan dat trouwens veel beter in de discussie geschieden.

De ruimte ontbreekt ook om op alle vertoonde films 'kritiek' te leveren en al zou ondergetekende die ruimte hebben dan deed hij het nog niet, omdat er bij hem langzaam maar zeker zoveel twijfels omtrent de waarde van kritiek zijn ontstaan dat hij er zich nu maar het liefst verre van wil houden. Dat de 'kritiek' maar één mannetje is, is voor hem een vaststaand feit geworden: dit bleek ook ondubbelzinnig uit de vaak ver uiteenlopende waarderingscijfers van de diverse juryleden, welke toch bepaald geen minne jongens waren. In elk geval zij hier herhaald dat het voor een film al een onderscheiding op zichzelf is om in de eindronde van de Nationale Wedstrijd vertoond te worden. Het kan zijn dat men bij de voorselectie een enkele steek heeft laten vallen, beoordelingsfouten komen nu eenmaal altijd en overal voor. Maar deze dertig films leken toch wel een uitstekende selectie te zijn uit de jaarlijkse Nederlandse amateurfilmproductie. Een ieder oordeel verder voor zichzelf, dát is het meest persoonlijke en daarom voor uzelf meest waardevolle oordeel. Wie het niet kan doen omdat hij of zij niet in Apeldoorn was, kome het volgend jaar om te oordelen. Kom vooral. Kan de NOVA het Amsterdamse Congrescentrum vast reserveren? De Nederlandse amateurfilm anno 1967/1968 is het wel waard geworden.